

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **J. B.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Milerem
sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2023, č. j. 093154/2023/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Přestupková komise Města Hostivice (dále jen „komise“) uznala žalobce výrokem I rozhodnutí ze dne 4. 4. 2023 č. j. 05142/23/OSA/JKI, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 a přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne **21. 4. 2022** poškodil na volně přístupné komunikaci na výše uvedené adrese svého bydliště nákladní automobil X registrační značky X dvěma údery vedenými kladivem do prostoru levého zpětného zrcátka a skla ve dveřích řidiče, čímž došlo k poškození levého zpětného zrcátka a vysklení skla ve dveřích řidiče v době, kdy se ve vozidle nacházel řidič A. H., čímž vznikla společnosti Tescoma s. r. o. škoda ve výši 6 423 Kč na poškození vozidla. Výrokem II mu komise uložila pokutu ve výši 2 000 Kč, výrokem III mu uložila povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a výrokem IV rozhodla o tom, že se žalobci vrací žluto-černé kladivo o hmotnosti

300 g zabrané podle § 68 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“).

2. Žalovaný k odvolání žalobce shora označeným napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí pouze ve výroku I, ve kterém ze skutkové věty vypustil údaj o výši škody způsobené poškozené společnosti Tescoma s. r. o. na vozidle a nepodstatně změnil její formulaci. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 13. 7. 2023 a žaloba byla podána 31. 8. 2023), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
5. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Podstatný obsah správního spisu

6. Dne 14. 10. 2022 odevzdal podle § 159a odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) orgán Policie České republiky (dále jen „policejní orgán“) věc městskému úřadu Hostivice k projednání přestupku. V žalobcově výše popsaném jednání neshledal naplnění skutkové podstaty poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, neboť způsobená škoda nedosáhla výše nikoliv nepatrné. Policejní orgán věc nekvalifikoval ani jako výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, neboť věc nebyla spáchána veřejně (nebyli zjištěni svědci) a ačkoliv šlo o místo veřejnosti přístupné, jednalo se o konec slepé ulice s minimálním pohybem osob. Neshledal tedy dostatečnou společenskou škodlivost k zahájení trestního stíhání.
7. Dne 26. 7. 2022 obdržel žalobce od komise oznámení o zahájení přestupkového řízení.
8. Dne 18. 8. 2022 řidič poškozeného vozidla pan H. vypověděl, že do ulice jel vyzvednout pračku. Při otáčení dodávky vyběhl z garáže žalobce a rozbil mu zrcátko a okénko. Sám do ničeho nenarazil, na travnatý pás podél komunikace nevjel. Do ulice daný den vjel poprvé. Zraněný nebyl.
9. Žalobce téhož dne odkázal na své vysvětlení, které poskytl policejnímu orgánu (v něm žalobce zejména popsal, v čem spatřoval neodbornost otáčecího manévru řidiče H., přičemž obdobných incidentů ve své slepé ulici zažívá žalobce mnoho, vozidla způsobí často při otáčení škodu a ujedou). Vypověděl, že řidič H. na trávu najel a poškodil ji, čímž městu Rudná způsobil škodu. S kladivem chtěl zastavit řidiče, který páchal přestupek proti zákonu o provozu na pozemních komunikacích. Jemu osobně škoda nevznikla, vjezd do jeho garáže je na pozemku města, sám se o něj však denně stará, aby byl schůdný a čistý. Na řidiče z okna křičel, aby otáčení nechal. Pak seběhl dolů. Domníval se, že na něj řidič najíždí, a tak udeřil kladivkem do zrcátka, které již bylo v té době poškozené. Jak došlo k poškození okna, žalobce neví. Klidně by řidiči pomohl manévr dokončit. Poškozené společnosti škodu

uhradil. Po incidentu uklidil kladivo a vrátil se k řidiči. Řidič vykřikoval, že je žalobce magor a že si to odskáče. Poté dorazili sousedé.

10. Dne 1. 9. 2022 se žalobce k věci písemně vyjádřil. Nejednal s úmyslem něco zničit. Chtěl zabránit nevhodnému otáčení. Styl jízdy mu připadal nebezpečný. Poslední roky dochází k neustálému poškozování jeho vjezdu, travnaté plochy před ním, plotu i vrat. Nikdo to neřeší. Vyjádřil lítost nad způsobem, jakým řidiče zastavil, jeho manévry však nechápe. Poukázal na ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, o svépomoci, prevenci vzniku škody a nutné obraně. Zrcátko vozu již bylo poškozené, chyběl na něm průhledný kryt blinkru.
11. K podání připojil videozáznam z domovní kamery. Soud se s obsahem tohoto videozáznamu seznámil, na kterém je vidět příjezd dodávky společnosti Tescoma s. r. o. Ta se pokouší v úzké slepé ulici několikrát otáčet a najíždí blízko k žalobcovým vratům a nákladnímu automobilu. Následně je na záznamu stříh a je vidět jen muž (žalobce) odcházející s předmětem v ruce od dodávky s vyskleným sklem levých dveří. Žalobce připojil též četné videozáznamy a fotografie předchozích poškození vozidel, plotu a vrat při otáčení vozidel v ulici.
12. Komise vydala dne 4. 11. 2022 rozhodnutí, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 1. 2023 zrušil. Komisi uložil, aby se zabývala otázkou zavinění a okolností vylučujících protiprávnost.
13. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 4. 4. 2023 komise zhodnotila výpověď řidiče H. jako věrohodnou, stejně jako videozáznam, na kterém však chybí rozhodující část cca 50 vteřin. Pokud by z něj vyplývalo najíždění vozidla na žalobce, jistě by jej komisi poskytl celý. Vyloučila, že by mohl sklo rozbít řidič, který oběma rukama točil volantem. Zpětná zrcátka se nesklápí až na sklo. Měla tedy za prokázané, že řidič H. najel na travnatou plochu, jeho manévrování bylo pomalé a opatrné. Nedošlo ke kontaktu s oplocením, vraty ani vozidlem žalobce. Ze záznamu není patrná snaha žalobce upozornit řidiče na nevhodnost manévru. Z poškození zrcátka je patrný úder kladivem, který odpovídá zajištěnému žalobcovi kladivu. Vzhledem k rozsahu poškození musel být úder veden silnou razancí. K poškození skla muselo dojít samostatným druhým úderem. Řidič H. neporušil žádný zákaz a jeho manévry komise hodnotila jako příkladné. Naproti tomu žalobce nejednal v okolnostech vylučujících protiprávnost. Najetí na pás trávníku v majetku obce neopravňovalo žalobce k nutné obraně. Nanejvýš mohl požádat řidiče, aby porost neničil. I pokud by došlo k poškození a znečištění vozovky, nelze žalobcovo jednání hodnotit jako adekvátní způsob odvracení nebezpečí. Jednak k němu došlo až *ex post*, jednak je nepřiměřené, neboť způsobil mnohem závažnější následek, než kdyby vozidlo v téměř nulové rychlosti narazilo do žalobcova plotu. Ačkoliv v minulosti došlo k poškození žalobcova majetku při otáčení jiných vozidel, žalobce měl spíše jednat kooperativně a nabídnout řidiči ukázání či jinou pomoc při otáčení. Je též vyloučeno, že by žalobce v době jeho jednání byl ohrožen „najížděním“ na jeho osobu. V takovém případě by totiž na zrcátko a okénko nedosáhl. Žalobce jednal v úmyslu vozidlo poškodit, i proto si opatřil cestou k němu v garáži kladivo. S řidičem se žalobce neznal a nepozoroval žádné poškozování svého majetku, neměl tedy důvod se cestou vyzbrojovat. Žalobce se chtěl řidiči Horákovi dle komise pomstít za jeho způsob otáčení, a to i za předchozí řidiče, kteří v minulosti v místě způsobili škodu. Jelikož se řidiče nepokusil máváním či jinak upozornit na nevhodnost manévru, nýbrž se ozbrojil kladivem a vedl dvěma ranami útok na zrcátko a sklo, byl řidič Horák jistě zaskočen a otřesen. Jeho jednání bylo tedy úmyslným útokem jak na majetek, tak na mezilidské vztahy. Jde o závažné

jednání, komise nicméně zohlednila, že nedošlo ke zranění, a vzala v potaz žalobcovu bezúhonnost a úhradu škody. Zohlednila též žalobcovu frustraci z opakovaných poškození jeho majetku a travnatého pásu u jeho domu, které se nedaří ani ve spolupráci s policií ani Městským úřadem Rudná řešit.

14. Žalobce v odvolání a jeho doplnění uvedl, že řidič H. lhal, pokud uvedl, že s žalobcem nehovořil. Z videozáznamu vyplývá, že to bylo naopak. Žalobcovo jednání je vytrženo z kontextu. Žalobce se nedopustil jednání tak, jak je mu kladeno za vinu, pouze se snažil zabránit neodbornému otáčení. Nesouhlasil s hodnocením přestupkové komise, podle které je možné na travnatý pás jakožto krajnici při otáčení najíždět.
15. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že komise s žalobcovými námitkami a zejména jeho argumentací nutnou obranou vypořádala dostatečně.

Obsah žaloby a další vyjádření účastníků

16. Žalobce úvodem žaloby zrekapituloval obsah odvolání a napadeného rozhodnutí. Se závěry o vině nesouhlasí. Opětovně poukazuje na nevhodný postup policejního orgánu, který nezajistil potřebné důkazy na místě a vedl jednostranné řízení s cílem žalobce kriminalizovat. Řidič H. situaci oznámil odlišně, než se stala. Svá pochybení zatajil a zkreslil, což vyplývá z videozáznamu a audiozáznamu jeho výpovědi. Argumentace správního orgánu není přiléhavá. Nebyly provedeny některé důkazy, způsob vedení řízení a četná pochybení policejního orgánu způsobily zkreslení skutkového děje a znevýhodnění žalobce. Spáchání jednání nebylo prokázáno bez důvodných pochybností. Správní orgány nedostatečně zjistily stav věci a nehodnotily podklady ve vzájemných souvislostech. Nezohlednily jeho mimořádnou a krajní situaci. Hlavním důvodem podání žaloby je absolutní přehlížení a zlehčování újmy hrozící žalobci v důsledku jednání řidiče H., který vše způsobil, zkreslil a lhal. Žalovaný neuvážil, že napadené rozhodnutí na něj má negativní dopad, zejména jej poškodil postup policie v bydlíšti. Správní orgány nevyslechly navržené svědky, zmiňují jen tvrzení svědka Simona, který o incidentu nic nemohl vědět. Neshledaly důkazy ve prospěch žalobce. Nevyžádaly si stanovisko vlastníka travnatého pásu – obce Rudná. Řidič H. na něj vjel, i když to popřel. Výklad ohledně možnosti na travnatý pás vjíždět, je chybný.
17. Žalovaný uvedl, že postup policejního orgánu nebyl předmětem řízení. Správní orgány si samy obstaraly důkazy. Žalobcem navržené důkazy byly nadbytečné (viz str. 9 prvostupňového rozhodnutí). Nejlépe mohl plnému zjištění skutkového stavu napomoci žalobce, pokud by předložil nesestríhaný videozáznam. Jak uvedla již komise (str. 10 prvostupňového rozhodnutí), svědčí to spíše o tom, že videozáznam samotného incidentu o žalobcově verzi nesvědčí. Z vysvětlení K. S. komise nečerpala žádná skutková zjištění a nepoužila je v neprospěch žalobce. Na str. 12-14 prvostupňového rozhodnutí komise vysvětlila, proč žalobcovo jednání nebylo krajní nouzí ani nutnou obranou. Odstraňování domnělého nebezpečí, při němž dochází k porušování práv třetích osob, je nebezpečné a nežádoucí, jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011-111. Hrozba újmy existovala jen v myšlenkách žalobce, ovlivněna negativními zkušenostmi z minulosti, což komise též zohlednila při určení výše trestu.
18. Žalobce v replice uvedl, že tvrzení řidiče H. nelze pokládat za pravdivá, neboť je sám účastníkem řízení. Nebylo prokázáno, že úmyslně rozbil okénko. K rozbití došlo nedopatřením. Žalobce poukázal na to, že policejní orgán mu při razii zabavil zbraně a měl v úmyslu ho stíhat, vyšetřovatel ho nutil k uzavření dohody o vině a trestu, ač nebyly žádné

důkazy. Svědek S. nic nemohl vidět. Až při nahlédnutí do spisu pochopil, že to celé plyne z výpovědi řidiče H., který tvrdil, že nic neudělal. Správní orgány ho přesto nechaly bez potrestání.

Jednání dne 29. 7. 2024

19. Při jednání žalobce zopakoval, že neměl v úmyslu nic poškodit, reagoval na nesprávný manévr řidiče H.. Postup policejního orgánu byl účelový, vzhledem k výši škody bylo ihned jasné, že to na trestní stíhání být nemůže, přesto mu zabavili zbraně a vyšetřovali. Policie nezaznamenala poškození trávníku ani si nevyžádala stanovisko obce Rudná. Místo toho se k žalobci dobývala a zabavila mu zbraně. Předložil fotografii, která má zobrazovat poškozený trávník před vjezdem na jeho pozemek, na kterém stojí policista s rukou na zbrani. To má demonstrovat, že policie neřešila to, co měla, a reagovala na žalobce tvrdě a nepřiměřeně. Neopatřila potřebné důkazy a chtěla žalobce stíhat, byla i navrhována dohoda o vině a trestu. Poukázal na to, že řidič Horák se otáčel nesprávně, bez kamer a asistenta, a že vjíždění na trávník není legální, jak vyplývá i ze stanoviska, které v řízení před správními orgány předkládal. V daném místě se otáčí doručovací služby, už několikrát došlo k poškození majetku a řidiči odjeli, nebyli pojištěni. Proto si to hlídá. Řidič H. lhal o tom, že na trávník nenajel. Všichni jsou so před zákonem rovni, svědek musí vypovídat pravdu. Na videozáznamu je vidět, že se pokoušel otáčet i jinde (nebyl přítom vyslechnut soused, ke kterému jel), pokračoval a naposledy se otáčel před žalobcovým domem. Kladivo si žalobce vzal na obranu, neboť se vyskytly případy agresivních řidičů. Použil jej, aby signalizoval pokyn k zastavení. Škodu provozovateli vozidla zaplatil, řidiče H. ostatně kvůli incidentu z práce propustili. Na videozáznamu je vidět, že se H. pokoušel otáčet několikrát. Měl být vyslechnut pan K., který to mohl potvrdit. Žalobce se bál, že do něj dodávka najede, udeřil do již rozbitého zrcátka a došlo k jeho sklopení. Hrozící škodě musel zabránit, chránil si i své zaparkované auto. Žalobce již měl s otáčením jiných řidičů zkušenosti z minulosti. Žalobce nemusí poskytovat důkazy ve svůj neprospěch. Opakovaně popírá úmyslné jednání, řidiče chtěl jen zastavit. Trápí ho, že lidé nemají vztah k veřejnému prostoru, že jsou bezohlední. Měl by se zohlednit společenský kontext. Pokud se řidič nechá lhát, může příště způsobit nehodu.
20. Žalovaný odkázal na odůvodnění správních orgánů. Poukázal na to, že žalobce není oprávněn zastavovat vozidla. Z videozáznamu je patrné, že řidič H. si vybírá k otáčení vydlážděné vjezdy, nemá v úmyslu poškozovat trávník. Žalobce měl při jednání možnost namítnout případné nepřesnosti protokolace. Úmysl je v rozhodnutí správních orgánů popsán a plyne již z toho, že žalobce se cestou k vozu vyzbrojil kladivem.
21. Soud nerekapituluje polemiku žalobce a žalovaného ohledně legálnosti parkování žalobcova nákladního vozidla, neboť není pro rozhodnutí soudu v projednávané věci nijak relevantní a najde též o otázku, která by byla řešena v rozhodnutí správních orgánů.
22. Dokazování soud neprováděl, neboť navrhované důkazy neměly relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo byly nadbytečné, jelikož skutečnost, k níž měly být provedeny, byla již bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 418/03). Navrhovaný *audiozáznam výsledku řídiče H. a výslech tohoto svědka* soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť tento svědek již před správními orgány vypovídal a rozhodující skutečnosti pro posouzení žalobcovy přestupkové odpovědnosti vyplývají z jiných zdrojů, zejména pak

videozáznamu. Žalobce pak netvrdil rozpory v protokolaci v žádných konkrétních podstatných okolnostech – otázka vjíždění na trávník a jeho poškození totiž nejsou pro rozhodnutí soudu relevantní, drobné reformulace a úpravy vyjádření svědka nejsou samy o sobě důvodem pro zpochybnění zjištěného skutkového stavu. Relevantní není ani předložená *fotografie* (č. l. 48 *soudního spisu*) a *výslech na ní zachyceného policisty*, neboť vedle poškození trávníku není podstatné ani jednání policistů na místě (jejich postoj k žalobci, připravenost vyrazit vrata, zabavování žalobcových zbraní atp.), neboť není předmětem tohoto řízení. Zmínil-li žalobce též *pana S.*, ani jeho výslech není způsobilý získat relevantní informace o projednávaném incidentu, neboť ze správního spisu vyplývá, že se tato osoba vyjadřovala toliko k pověsti žalobce a z ničeho nevyplývá, že by incident viděla (sám žalobce v žalobě přitom namítal, že tento svědek o situaci nic nevěděl, a protestoval proti využití informací, které pan S. o žalobci sdělil policii). Totéž platí o *výslechu pana D.*, neboť jde o osobu, které pan H. vezl pračku, a okolnosti pohybu dodávky před jeho domem nejsou pro věc relevantní. A relevantní poznatky nemůže přinést ani *výslech pana K.* Jde sice o souseda z ulice a žalobce tvrdil, že incident *mohl* vidět, nicméně žalobcem označený dům pana K. – při pohledu z žalobcova domu druhý vlevo, bílý s cihlovou podezdívkou – se nachází od místa incidentu příliš daleko (cca 50 m) na to, aby od něj pan K., i kdyby se náhodou díval z okna (doposud v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem nevyvstala žádná indicie, která by nasvědčovala tomu, že se tak dělo, na místo incidentu se podle dosavadních tvrzení dostavil až posléze), mohl spatřit samotný okamžik rozbití okénka. Levá stranu dodávky byla z pohledu od daného domu v zákrytu vozidel, což bezpečně vyplývá z videozáznamu, ze kterého je též patrné, že na ulici ani na zahradách v době těsně před incidentem nikdo nebyl (je tedy vyvrácena žalobcova spekulace, že pan K. se často nad plotem dívá na přijíždějící auta a mohl tak něco vidět).

Posouzení žaloby

23. Soud předně uvádí, že se nemohl zabývat žalobními body opožděnými, poprvé uplatněnými až v replice nebo při ústním jednání (§ 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s.). To se týká zejména otázky prokázání zavinění (úmyslu žalobce), která nemá v obsahu žaloby dostatečně konkrétní předobraz.
24. V žalobě žalobce v zásadě opakuje námitky uplatněné již ve správním řízení, aniž by v některých případech reagoval na jejich vypořádání ze strany správních orgánů. Úkolem soudu nicméně není poskytovat žalobci „jiné“ či „lepší“ vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014-88 a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Žalobce přitom nenamítá, že by se s některými námitkami správní orgány nevypořádaly a že by bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být přitom vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. „jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se tak rozumí zejména opomenutí skutečnosti významné pro posouzení věci či nevypořádání nosné odvolací námitky. To však neznamená, že by odvolací správní orgán byl povinen ke každé námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument účastníka řízení. Postačí, pokud odvolací správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím se s

námitkami účastníka řízení vždy alespoň implicitně vypořádá (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78).

25. Z napadeného rozhodnutí lze zjistit důvody, pro které bylo vydáno. Je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že se rozhodnutí mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně. V tomto ohledu soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí je co do kvality argumentace a podrobnosti odůvodnění příkladné a nelze mu nic vytknout.
26. Soud též uvádí, že předmětem přezkumu v tomto řízení není postup policejního orgánu, neměl-li vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto se nezabýval zabavováním žalobcových zbraní ani okolnostmi týkajícími se sjednávání dohody o vině a trestu, což jsou ostatně námitky uplatněné po uplynutí žalobní lhůty. Nezabýval se ani tím, jak tento – blíže neupřesněný – postup policejního orgánu žalobce poškodil v bydlišti.
27. Také je nutno uvést, že rekapitulace průběhu řízení a obsahu písemností stejně jako obecné tvrzení o tom, že policejní orgán postupoval nesprávně a zaujatě, nejsou žalobním bodem. Tím je podle ustálené judikatury jen konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Míra precizace žalobních bodů zásadně předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu musí soud přistoupit. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). V žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je vždy třeba výslovně uvést, jaké konkrétní závěry žalovaného pokládá žalobce za nedostatečné či nesprávné. Neučiní-li tak, je soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí toliko v obecné rovině, neboť v opačném případě by za žalobce domýšlel, z jakých konkrétních důvodů pokládá napadené správní rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63).

Zjištění správních orgánů

28. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že se vůči jinému dopustí hrubého jednání (jiného, než je vyhrožování, nepravdivé obvinění z přestupku nebo schválnost).
29. Podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně způsobí škodu na cizím majetku zničením nebo poškozením věci z takového majetku.
30. Správní orgány dovodily, že žalobce naplnil tyto skutkové podstaty jednáním, které komise zjistila zejména z kamerového záznamu a výpovědi řidiče H. Dle soudu je stěžejním pramenem poznání skutkového stavu zejména právě videozáznam, se kterým je výpověď řidiče H v souladu. Ačkoliv se obsahem správního spisu v soudním řízení správní

dokazování neprovádí a bez dalšího se z něj vychází (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS), soud při jednání v rámci rekapitulace správního spisu videozáznam promítl (nejprve v podstatné části zaznamenávající situaci bezprostředně před incidentem a po něm, poté k žalobcově námitce včetně záznamu příjezdu dodávky ulicí a předchozích pokusů o otáčení). Mezi stranami není sporu o tom, že se řidič H s dodávkou otáčel před žalobcovým domem, žalobce se chopil kladiva a přemístil se k dodávce. Z videozáznamu také bezpečně vyplývá, že o necelou minutu později byla dodávka poškozená – zejména měla vysklené okénko u řidiče.

31. Komise srozumitelně a logicky zcela konzistentně na str. 9-11 a 15 napadeného rozhodnutí vysvětlila, proč hodnotí výpověď svědka H (který není účastníkem řízení, jak mylně uvádí žalobce – srov. § 68 *a contrario* zákona o přestupcích) v podstatných okolnostech jako věrohodnou a proč nepřisvědčil obhajobě žalobce (např. že si sklo nemohl rozbít loktem sám řidič, že nemohlo dojít k rozbítí okénka nedopatřením při sklopení zrcátka, protože neotvíratelná část při zrcátku je nepoškozená), a z čeho dovozuje, že žalobce musel zrcátko a sklo poškodit dvěma úmyslnými údery kladivem (tvar poškození, rozmístění střepů venku i uvnitř vozidla, nemožnost poškodit jedním úderem obojí a též samotný fakt, že se žalobce předem vyzbrojil kladivem). Soud považuje tyto závěry za přesvědčivé a správné. To, že se správní nepřiklonily k žalobcově obhajobě, neznamená, že by nehodnotily podklady rozhodnutí v souladu s § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nebo že by důkazy nehodnotily v souvislostech.
32. Je nerozhodné, zda se žalobce s řidičem H *po* incidentu bavil, či ne. Komise na str. 9/10 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že vzhledem k pochopitelnému otřesení svědka po útoku kladivem na jeho vozidlo nezakládá nepřesnost při podání vysvětlení před policejním orgánem pochybnosti o jeho věrohodnosti a pravdivosti výpovědi. Ani údajné nepřesnosti v protokolaci výpovědi, tedy že svědek „mluvil lidsky“ a komise zaznamenala jeho výpověď odlišně, nesvědčí o nesprávně zjištěném skutkovém stavu ani o svědkově nevěrohodnosti či nepravdivosti jeho výpovědi. V praxi správních orgánů je zcela běžné, že protokol zachycuje výpověď svědka formálním jazykem, že ji „učesává“ a reformuluje. Tento postup vskutku není vhodný. *Správní orgán by v protokole o výpovědi svědka měl zaznamenat výpověď, tak jak ji svědek pronesl, včetně nesprávností a vulgarit. V případě, že by byla výpověď upravována, nejednalo by se o autentický projev svědka. Po formální stránce by se tedy mělo jazykové a stylistické zachycení výpovědi co nejvíce shodovat s výpovědí vyslýchaného, jeho výrazovými schopnostmi a rozumovou úrovní. Vyslýchající by neměl měnit slang za spisovnou češtinu, vnášet profesní dráhou zažitě termíny do daného případu, neboť by tím mohlo dojít ke zkreslení výpovědi.* (srov. FIALA, Zdeněk. *Správní řád. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2020, komentář k § 55, dostupné v systému ASPI) Aby však odlišnosti protokolu od doslovného projevu svědka způsobily nezákonnost rozhodnutí, musely by v podstatných rysech měnit samotný smysl výpovědi. Žalobce však nikterak nekonkretizoval, v čem (pro věc podstatném) odchylky dle něj spočívaly. Nelze opomenout, že výsledku svědka H byl přítomen žalobce i jeho právní zástupkyně, přičemž žádné námitky vůči protokolaci nevznikli. Popíral-li při výpovědi řidič, že vjel na travný pás (přesněji řečeno uvedl, že mimo komunikaci nevjel, přičemž z videozáznamu jednoznačně vyplývá, že zajel na trávník), ani to neznamená, že by šlo o svědka obecně nevěrohodného. Z pozice řidiče jednak nemusel mít pan H o vjetí na pás skutečně povědomí, a jednak jde o skutečnost, která není pro přestupkovou odpovědnost žalobce nikterak rozhodující, proto případná nepřesnost výpovědi v tomto ohledu nezakládá – zejména pak v kontextu ostatních zjištěných skutečností (fotodokumentace rozmístění střepů, tvaru a umístění poškození okna,

videozáznam atp.) pochybnosti o pravdivosti výpovědi svědka ve stěžejní části skutkového děje, tedy ohledně samotného rozbití okna vozu a tomu, co mu bezprostředně předcházelo (k čemuž se ostatně vyjadřoval také jen velmi sporadicky).

33. Soud se též ztotožňuje s tím, že – ač žalobce nemá povinnost se hájit ani svou nevinu dokazovat – pokud by videozáznam žalobce vyvíňoval, jistě by jej žalobce předložil celý, bez vystřížení úseku, kdy došlo k samotnému poškození vozu. Pokud tak žalobce neučinil dle svého vyjádření s ohledem na to, aby nebyl řidič H. trestně stíhán (ačkoliv soudu není zcela jasné za co), jde o jeho rozhodnutí, kterým však značně přispěl k pro něj negativnímu výsledku správního i soudního řízení.
34. Není též zřejmé, jaké důkazy policejní orgán nezajistil nebo zajistil špatně ani jaké důkazy, které by mohly přispět k lepšímu objasnění věci či zlepšení žalobcovy pozice, nebyly provedeny. Pokud má žalobce na mysli důkazy, které ve správním řízení navrhoval, souhlasí soud s tím, že jde o důkazy nadbytečné či nerelevantní, sám ostatně mnohé z nich zamítl (viz výše bod 22 tohoto rozsudku). Jak vyplývá ze str. 9 napadeného rozhodnutí, tvrzení o tom, že plastový kryt blinkru chyběl dodávce již před incidentem, je vyvráceno tím, že se nachází na fotodokumentaci mezi střepy. V průběhu správního řízení (a ani řízení před soudem) nevyvstaly žádné indicie o tom, že by sousedé incident samotný viděli. Měli svědčit jen o pověsti žalobce, která nebyla v dané věci rozhodující.
35. Žalobce se mýlí, má-li za to, že správní orgány zamítly jeho důkazní návrhy a přitom vyslechly pana Simona jako svědka. Pan S svědkem nebyl. V řízení před policejním orgánem pouze podal vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu. Úřední záznam o podání vysvětlení přitom nemůže jako důkaz sloužit (rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb., a ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Jedná se sice o podklad rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takový podklad, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016-34). Tento úřední záznam (srov. str. 45-47 správního spisu) však jako důkaz nesloužil – správní orgány podané vysvětlení nijak nevyužily. Jde přitom jen o další sdělení o pověsti žalobce, které není ve věci podstatné.
36. Žalobce se v žalobě též domáhá zohlednění okolností, které nejsou z hlediska posuzování žalobcova jednání jako výše uvedených přestupků vůbec podstatné. Ať totiž řidič vjížděl na travnatý pás, či ne, a ať se otáčel „správně“ v souladu s pravidly silničního provozu, či nikoliv, nebyl žalobce oprávněn správný způsob řízení vynucovat údery kladivem do auta. Žalobce totiž není nadán pravomocí pravidla silničního provozu vymáhat ani nemá veřejné subjektivní právo na to, aby byla jiná osoba shledána vinnou z přestupku (viz rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75). I kdyby tedy soud dospěl k závěru, o nesprávnosti závěrů komise, že řidič Horák se otáčel příkladně a žádné pravidlo silničního provozu vjetím na trávu neporušil, nemělo by to na závěry o zákonnosti napadeného rozhodnutí žádný vliv.

Okolnosti vylučující protiprávnost

37. Soud souhlasí s argumentací komise (str. 12-15 prvostupňového rozhodnutí), dle které žalobce nejednal ani v krajní nouzi ani v nutné obraně.
38. Podle § 24 zákona o přestupcích čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem (*krajní nouze*).

Podle odst. 2 téhož ustanovení nejde o krajní nouzi, jestliže toto *nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil*, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet.

39. Komise dospěl k závěru, že žádné nebezpečí neexistovalo, neboť se neprokázalo žádné poškození trávníku a řidičův manévr označila za příkladný. Dle žalovaným citovaného rozsudku č. j. 5 As 10/2011-111 není chráněno jednání, kterým se odstraňuje *domnělé* nebezpečí. Taktéž Nejvyšší soud v usnesení ze dne 16. 1. 2008, sp. zn. 5 Tdo 1490/2007 dospěl k závěru, že „*základním předpokladem pro posouzení určitého jednání podle § 14 TrZ je ovšem okolnost, aby nebezpečí, které přímo hrozilo zájmu chráněnému zákonem, bylo skutečné, a nikoli pouze domnělé, existující jen v mylné představě jednajícího (srov. obdobně Novotný, O., Vanduchová, M. a kol. Trestní právo hmotné – I. Obecná část. 5., jubilejní, zcela přepracované vydání. Praha : ASPI, 2007, s.264 a 265).*“
40. I kdyby však nebezpečí bylo reálné (hrozilo poškození majetku žalobce nebo obce Rudná), je zjevné, že jednak toto nebezpečí šlo odvrátit jinak (upozorněním na nebezpečí a poskytnutím asistence řidiči otáčejícím se za ztížených podmínek) a především je následek minimálně stejně závažný (v případě hrozícího poškození jiného vozidla či plotu) nebo ještě závažnější (v případě škody v podobě „rozježdění“ trávníku) než následek, který žalobce způsobil. Za účelem této úvahy, která se též jinými slovy nachází na str. 13 prvostupňového rozhodnutí, nebylo třeba žádat vyjádření obce Rudná, neboť odhad rámcové výše možné škody lze pro účely takového porovnání jednoduše učinit i bez vyjádření vlastníka trávníku.
41. Soud dodává, že podle rozsudku NSS ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011-111, je krajní nouze „*stav nebezpečí pro dva zákonem chráněné zájmy, kdy je možné chránit jeden z těchto zájmů jen tím, že se poruší nebo ohrozí zájem druhý. Střetnutí zájmů spočívá v tom, že jednomu zájmu hrozí porucha, která může být odvrácena pouze poruchou druhého zájmu. Podmínky krajní nouze jsou vázány přísnými omezeními. Smyslem krajní nouze je ochrana významnějšího zájmu obětováním zájmu méně významného. Při kolizi rovnocenných zájmů je třeba zdržet se jednání odvracejícího nebezpečí.*“ V projednávaném případě žalobce neporušil jen zájem na ochraně majetku, zasáhl též do občanského soužití hrubým jednáním (údery kladivem do skla vedle řidiče, a to na veřejně přístupném místě). Tento zájem přistupuje k „pouhému“ zájmu na ochraně majetku a též proto nelze o naplnění podmínek krajní nouze uvažovat.
42. Podle § 25 zákona o přestupcích čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem (***nutná obrana***). Podle odst. 2 téhož ustanovení nejde o nutnou obranu, byla-li tato obrana zcela *zjevně nepřiměřená způsobu útoku*.
43. Na str. 13/14 napadeného rozhodnutí komise vyloučila, že by se mohlo jednat o útok na zdraví samotného žalobce. Pokud by řidič na žalobce najížděl, tedy pokud by žalobce stál před vozidlem, nemohl by kladivem dosáhnout na okénko, které rozbil. S ohledem na kamerou zaznamenaný pomalý pohyb vozidla se nemohlo ani jednat o útok na žalobcův majetek. Pokud by o takový útok přece jen šlo, souhlasí soud též s tím, že žalobcova obrana údery kladivem do prostoru okénka vedle sedící osoby byla zcela zjevně nepřiměřená takovému „útku“ na majetek. Lze dodat, že pokud by řidič nějakou škodu skutečně způsobil a k úderům by došlo až poté, co se chystal z místa ujet, nemohlo by též jít o nutnou obranu, neboť by už nešlo o odvracení *trvajícího* útoku.

Dopad napadeného rozhodnutí

44. Pokud jde o žalobcovu neurčitou výtku, že žalovaný neuvážil, že napadené rozhodnutí na něj má negativní dopad, soud uvádí, že při rozhodování o vině správní orgány nepřihlíží k tomu, jaký dopad takový výrok na obviněného má. Úkolem správních orgánů je posoudit naplnění zákonných hledisek odpovědnosti za přestupky, mezi které „dopady na obviněného“ nepatří. Ostatně vyslovení viny za přestupek těžko může mít ze subjektivního pohledu pachatele někdy pozitivní dopad. Nicméně při určení druhu a výměry trestu správní orgány mají přihlížet mj. též k osobním poměrům obviněného [§ 37 písm. f) zákona o přestupcích], což také učinily (srov. zejm. str. 18 prvostupňového rozhodnutí).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

45. K opožděné žalobní námitce neprokázání úmyslného zavinění soud nad rámec nutného odůvodnění uvádí, že se zcela ztotožňuje se závěry o žalobcově motivu a zavinění, tak jak je popsalo prvostupňové rozhodnutí na str. 18, které jsou zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem a logicky vyplývají též z úvah, které vedly k odmítnutí žalobcovy obhajoby existencí okolností vylučujících protiprávnost. Žalobci se nepodařilo přesvědčivě vyvrátit argumentaci komise, která vyloučila, že by k rozbití okénka došlo „nedopatřením“, např. v důsledku sklopení okénka po úderu do zrcátka (viz výše). Ani soud si nedovede dobře představit, jak by k nesporně nastalému následku mohlo dojít bez úmyslného jednání žalobce. Jistě, žalobci nemusel mít (již) při uchopení kladiva v úmyslu řidiče „ztrestat“. Je možné, že řidič nereagoval na žalobcovy výzvy k přerušení otáčecího manévru a chystal se skutečně z místa ujet, což mohlo být pověstnou poslední kapkou, která žalobce pohnula k tomu, aby vedl úder do prostoru levého zrcátka a přilehlého okénka dodávky. Při tom však nemohl předpokládat, že nezpůsobí škodu a že nezasáhne do zájmu na poklidném soužití občanů. Minimálně si musel být vědom, že k tomu může lehce dojít (v tomto ohledu komise na str. 15 prvostupňového rozhodnutí trefně odkazuje na zkušenosti řemeslníka s prací s kladivem), a být s takovým možným výsledkem srozuměn. Tím však bezesbytku naplnil definici úmyslného jednání, jak je uvedena v § 15 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích.
46. Závěrem soud uvádí, že zcela chápe žalobcovu frustraci ze zjevně nevhodného dopravního řešení ulice Na Drahách a ze souvisejících incidentů při otáčení vozidel před jeho domem. Ty v minulosti vedly k poškození jeho majetku, nebo majetku obecního, o který žalobce chvályhodně pečuje. Je zjevné, že je úkolem orgánů veřejné moci tuto situaci řešit, a je politováníhodné, že k tomu doposud v uspokojivé podobě nedošlo. Pakliže však žalobce na dalšího otáčecího se řidiče, který mu „přišel do rány“ tentokrát „vystartoval s kladivem“, rozhodně nelze takové jednání hodnotit jako přijatelné, a to ani kdyby řidič ujížděl z místa, kde poškodil trávník. Žalobce nejenže způsobil škodu (a lze kvitovat, že ji obratem nahradil), ale především hrubě vybočil z přijatelného rámce chování a lze konstatovat, že s ohledem na trestněprávní i přestupkové následky, které žalobci hrozily, lze výsledek v podobě napadeného rozhodnutí hodnotit ještě jako pro žalobce velmi příznivý [též pro nikoliv zcela důvodnou aplikaci polehčující okolnosti podle § 39 písm. b) zákona o přestupcích].
47. Soud shrnuje, že jednání bylo žalobci bez důvodných pochybností prokázáno, správní orgány je správně právně zhodnotily a vyloučily též přítomnost okolností vylučujících protiprávnost. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému soud

nepřiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, neboť mu žádné náklady nad rámec běžných administrativních úkonů nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2024

JUDr. Bc. Kryštof Horn v. r.
samosoudce